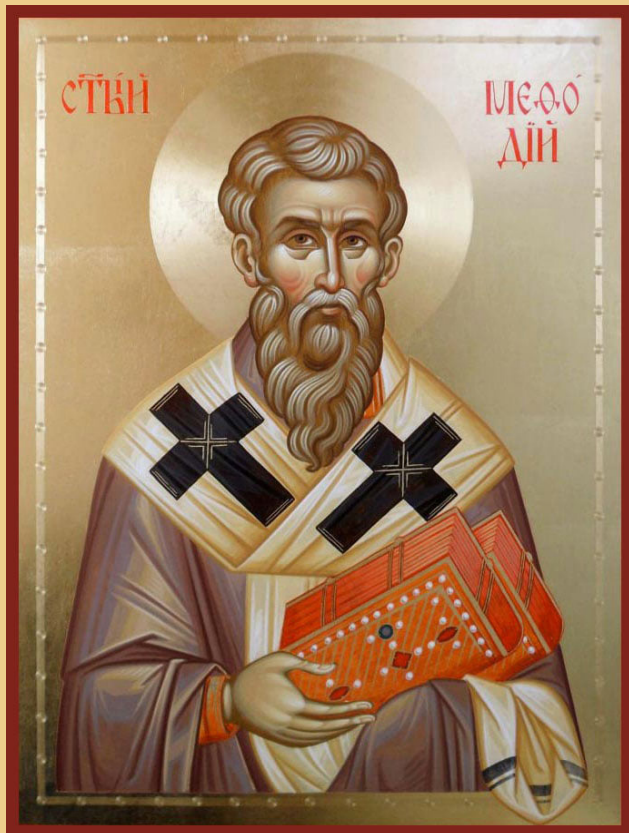

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ ИЗ МЕРТВИХ,
СМЕРТНЮ СМЕРТ ПОПРАВ
И СУЩИИ ВО ГРОБЕХ ЖИВОТ ДАРОВАВ!

Възкресението на Иисус Христос е онзи исторически факт, който дава основа на цялото християнство. Св. ап. Павел разбирайки, че целият смисъл на християнството е неразривно свързан с Христовото Възкресение пише: "Ако... Христос не е възкръснал, суетна е вярата ви: вие сте си още в греховете; тогава и ония, които са умрели в Христа, са загинали. И ако само през този живот се надяваме на Христа, ние сме най-окаяни от всички човеци. Но ето, Христос възкръсна от мъртви и за умрелите стана начатък... Както в Адама всички умират, тъй и в Христа всички ще оживеят" (1Кор. 15:17-22). Историята на християнството в най-голяма степен е историята на най-голямото чудо - чудото на Възкресението, което продължава да се случва непрестанно във всички християнски сърца, ден след ден, година след година, до Страшния Христов съд. Наистина ли е имало Възкресение? Защо е трябвало Иисус да възкръсва? Щеше ли да съществува християнството, ако не проповядваше за Възкресението на Христос? Има ли достатъчно доказателства, потвърждаващи вярата в него?

6 април
† Успение на св. Методий

На 6 април Православната църква Нотбелязва смъртта на св. Методий Славянобългарски, първопросветител и епископ Моравски. Св. Методий бил по-голям брат на славянския равноапостол Константин Философ – св. Кирил. В ранната си младост избрал военно поприще и 10 години управлявал една славянска област, подвластна на византийския император. Той обаче почувствал Божието призвание и се отказал от високото си положение и постъпил в манастир, намиращ се в планината Олимп, Полихрон – Мала Азия. След време при него дошъл и по-малкият му брат Константин. От тогава те били неразделни до смъртта си и заедно извършили великото и забележително дело – създаването на славянската писменост и на християнската просвета всред българите и славяните.

3^{та} Неделя на Великия пост
Кръстопоклонна - 7 април

Църквата тържествено изнася в средата на Църквата Животворящият Кръст за поклонение, като ни приканва да произнасяме великопостната хвалебна песен: „На Твоя кръст се покланяме, Владико, и Твоето свето Възкресение славим“. Няма друг Символ на земята, който да е толкова почитан, толкова скъп и съкровен! Чрез жертвата си на кръста Христос е поел всичките човешки грехове и ни е дарувал силата на обожествяването, даровете на Светия Дух.

„Който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва, е казал Господ на учениците Си, призовавайки ги пред Себе Си“ (Марк. 8:34). Да се отречем от себе си значи да оставим греховния живот (ленивост, безразличие, малодушие, разврат, отмъщение, гняв, завист, омраза, апатия, похот, скъперничество, алчност, гордост, жестокост, отчаяние). Грехът, посредством който е станало нашето падение, е станал като че естествен за нас. Вечната смърт, поразила душата ни, се е превърнала в наш живот. Тя иска своята храна – греха. Всяка добродетел (трудолюбие, предпазливост, кураж, чистота, правосъдие, търпение, доброта, любов, надежда, умереност, щедрост, милостиня, смирение, състрадание, вяра) е нашия подвиг, кръст, себеразпъване, кръстоносене. С помощта на всяка добродетел човекът заменя себе си с Бога, защото Бог е добродетел.

Св. Максим Исповедник

Свети Иоан се родил в Константинопол през 525г. Предполага се, че той е бил сириец по произход, монах и после игумен в манстир, той ръководел братята и ги наставлявал на духовен живот и на монашески подвиг. Неговият голям духовен подвиг и дълбоката му мъдрост се разкриват в прекрасната му книга “Лествица към рая”.

„Аз въздигнах тая лествица за отиване по нея нагоре – пише той, - доколкото ми беше дадено да добия оскъдно знание за това ...”

„... И действително, тая лествица, плод на мистика и действие, е напълно реална в своите християнски цели.

Тя е насочена да укаже пътя за постепенното възхождение към нравствено съвършенство, а в резултат на това – към мистично възприемане на света и на живота, към тяхната обнова и преображение. Св. Йоан Лествичник ни сочи, стъпало след стъпало, пътя на съвършенството. Най-напред: отричане от света, драговолно отричане от земните блага в името на небесния живот. След това: укротяване, облагородяване на страстите, съзнание за подвижничество като средство за усъвършенствуване; послушание и свързаната с него духовна кротост и търпение – послушание като най-ценна украса на човешката душа и като майка на всички добродетели; постоянно чистене на душата чрез пост, молитва и покаяние; плач духовен за греховете и очакване смъртта с готовност и без страх; кротост и незлобливост; прощаване и неосъждане на ближния; справедливост; мълчаливост, която е душа на молитвата; трудолюбие; въздържание; целомъдрие; безкористие; благоразумие; благоговейно бодърствуване; духовно и телесно бдение; страх Божи или свобода во Христе; простосърдечие и чистота; смиреномислие; смиrenomъдрие; безмълвие като разговор с Бога; постоянна молитва, безпристрастие и – най-сетне: вяра, надежда и любов. Не изразяват ли казаните думи – взети в техния земен смисъл – онова, което св. Йоан Лествичник е влагал в тях? Разбира се, не! Който никога не е мирисал теменужка ще почувствува ли нейното благоухание само като чуе името „теменужка”? Който няма вяра, не се крепи от надежда и не гори от любов – как ще разбере онова блажено състояние на душата, когато тя се издигне до тридесетото стъпало на Йоановата лествица?

Думата вяра е изтъкана от слънчеви лъчи, надеждата е облечена в небесна коприна, а любовта, особено към Бога, е невъобразима!

Без мистично чувство всички тия понятия са земни. Те се преобразяват само под влияние на добитата с опитен духовен живот мистика. Нека, обаче, слепите не питат какви са цветовете на небесната дъга, щом нямат очи да ги видят.

... Нека свети пред всички нас нине и во веки мистичният светилник на преподобния Йоан Лествичник!“

Български Екзарх Стефан I

Акатистна събота на чудотворната икона „Златна ябълка“ - 20 април

Акатистна събота на чудотворната икона на Майката Божия, наречена „Златна Ябълка“, Възпоминание на чудото с неплодната жена.

Празникът е посветен на Света Богородица като пазителка на майчинството. Именно и затова бъдещите родилки носят хлебни питки, които след богослужението раздават на миряните в храма, а иконата украсяват с цветя и ябълки.

Чудотворната икона на Божията майка се пази в църквата „Успение Богородично“, храм в квартал Горни Воден в Асеновград, от 17 век. Иконата е рисувана с темпер върху дърво от неизвестен автор през 16 век и е със сребърен обков.

За нея ни разказва една история за чудо, извършено с бездетна жена. Историята е

от 17 век и е описана от Ананий Клинис, тогава игумен на манастира „Св. св. Кирик и Юлита“ край Асеновград.

Дълго пътувала до манастира тази жена, доста дълъг път извървяла и много искала да стигне навреме за празника на Богородица. Но закъсняла. Изпуснала причастието, даже за анафората закъсняла. Решила, че това е лош знак за нейното безмерно желание да има дете. Разплакала се и потънала в самосъжаления. Свещеникът чул плача на жената, разбрал причината за нейната мъка, обърнал се, но не намерил дори троха от благословения хляб. Тогава видял една ябълка, оставена пред иконата на Светата Дева, взел я и ѝ я подал като благословение. Жената приела ябълката с дълбока вяра и се утешила. Минало малко време и жената забременяла.

Когато родила своето дете, употребила много средства и с огромна благодарност се отправила към чудотворната икона. Обкичила я със златна изкована ябълка, която останала като спомен за великата благодат.

„Чрез тая свята и чудотворна икона Пресветата Майка, изпросвайки от Христа, ни дарява безбройни, благодатни изцеления на телесни и душевни недъзи“. – от синаксар на Ананий Клинис. Амин!

Света Мария Египетска била жителка на Александрия, жена с безнравствен живот, позор за своите съграждани, съблазън, погибел. Един ден тя поискала да се поклони на Живоносния Кръст Господен, частица от който се намирала в един от храмовете. Но някаква сила я спирала; всеки път, когато тя се приближавала до вратите, тя бивала отхвърлена. Изпаднала в ужас, тя се обърнала към Майката Божия за помощ – и била допусната в

храма. Но от храма тя не се върнала към предишния позорен живот; тя се оттеглила в пустинята и там прекарала остатък от живота си в неописуем подвиг и в съвършена самота. Живеела в постоянно благодарение на Бога и се пазела от всичко, което било съблазън за нея, което я държало в плен. Така и ние, подобно на св. Мария Египетска, с цялото ни недостойнство, да положим сърцето си пред иконата на пречистата Дева Богородица, да поставим начало на едно истинско покаяние, с намерение никога вече да не се връщаме към греха. Нейният пример ни показва как чрез истинното и дълбоко покаяние се обновява естеството на девството.

В този ред са евангелските четива, победоносните седмици на надеждата, които ни доближават до страстните дни, когато вече ще дойде времето не на вярата, не на надеждата, а времето на изява на Божествената любов, – колко ни е нужна подкрепата на света Мария Египетска със своя образ, със своя пример! Амин!

† Лазарова събота, Възкресяване на Лазаря - 27 април

В съботата на Шестата седмица от Великия пост Църквата спомня извършването на най-голямото чудо от Спасителя - възкресяването на четириднешно починалия Лазар шест дни преди иудейския празник Пасха (Иоан гл. 11). Извършено пред очите на народа, чудото станало причина мнозина да повярват в Христа. То и днес ни уверява в божествената сила на Бог Син, в Неговото възкресение, и в предстоящото всеобщо възкресение на мъртвите.

Множеството люде, като видяха Лазар, възкръснал от мъртвите на четвъртия ден след неговата смърт, повярваха в Господа и му отдадоха дължимата почит като на свой творец. Едни постилаха дрехите си по пътя; други пък кършеха клонки от дърветата и викаха заедно с децата: „Осанна! Благословен е идещият в името Господне, царят израилев! Мир на земята и слава във висините!“

Лазаровата събота е пасхално тържество - единственият ден в богослужебната църковна година, когато възкресната (неделната) богослужба не е в неделя.

Върбница, Цветница - 28 април

Това велико свещено събитие е описано в Новия Завет от четиримата евангелисти Мат. 21:1-11, Марк 11:1-11, Лук. 19:29-44, Иоан 12:12-19. Няколко дни преди Своята кръстна смърт, Спасителят влязъл тържествено в Йерусалим. Многоброен народ Го посрещнал с радостни викове, постилайки пътя Му с палмови клони. Стотици ликуващи от радост гласове приветствали Иисус с думите: „Осанна! Благословен е идващият в името Господне!“

Свети Епифаний Кипърски посочва следния символичен смисъл на влизането на Господа в Йерусалим: Кого изобразява ослето? - пита той. - Необуздания езически народ, когото никой не е обзядвал, тоест нито закон, нито страх, нито ангел, нито пророк, нито писание, а само Единият Бог Слово, Който във Витлеем легна в една ясла с безсловесните, та като ни освободи от безсловесието, да ни научи на богопознание.

Какво означава отвързването на ослето? - Освобождаване от идолслужението и

прекратяване на идолските жертвоприношения...

Какво предзнаменуват децата с постилането на дрехите си? -

Показват събличането на ветхия човек, оголването и опустошаването на синагогата.

Какво означават децата, които пеят песни? - Без съмнение, това е верният народ на Църквата, Христовото поколение.

Какво представлява слизането на Господа от Елеонската планина? -

Нищо друго, освен слизането на Бог Слово от небесата при нас.

Какво символизират клонките от маслиново дърво? - Милосърдието на душата. А пътят са добродетелните дела, които ни обновяват за нов живот.

Какво означават финиковите клонки?

Чистите души на праведниците, които разцъфтяват като финикс и се умножават като кедри Ливански, насадени в Господния дом. Те означават също и победата над дявола и ада, и освобождаването от тяхната власт, която ще донесе Победителят Христос. Какво символизират посрещащите? -

Най-напред праведните пророци, а онези, които вървят отзад - апостолите и езичниците, които са повярвали след тях.

Градът пък е символ на горния Йерусалим, а светилището - на Царството Небесно ... Ето и сега, почти две хилядолетия след като се е извършило влизането на Господа в Йерусалим, ние, християните със раззеленени клонки от върба и свеци стоим изправени в църква пред Господа и радостно зовем към Победителя на смъртта:

- *Осанна във висините! Благословен, Който иде в име Господне!*

Съществуват редица исторически, литературни и юридически свидетелства в подкрепа на достоверността на Възкресението за които е писано много.

Ето някои от тях: Произходът и съществуването на ранната християнска Църква е факт, който трябва да бъде обяснен. Тя възниква още в 30 г. сл. Хр. в Иерусалим, градът, в който Иисус Христос е бил разпнат и погребан. Възкресението на основателя ѝ било проповядвано на няколко минути път от гробницата на Иосиф. В резултат на първата проповед за Възкресението на Христа 3000 души повярвали и се кръстили. Би ли оцеляла ранната Църква във враждебното си обкръжение и възможно ли е било обръщането на толкова хора, ако Христос не бе възкръснал от мъртвите? Друг факт е решението да се промени деня за поклонение от събота в първия ден на седмицата - неделя. Ранните християни са били ревностни в пазенето на съботата. Те променят деня на поклонение от събота в неделя поради Христовото Възкресение. Няма друго събитие, което да се чества петдесет и два пъти в годината. Третото доказателство са таинствата, чрез които се преподава на вярващите Божията благодат и които ни напомнят страданията и смъртта на Иисус Христос. Св. апостол Павел пише: "Всички ние, които се кръстихме в Христа Иисуса, в Неговата смърт се кръстихме" (Рим. 6:3). Тези думи имат следния смисъл: като се потапяме в кръщелния купел, ние ставаме участници в изкупителната смърт на Христа. Във връзка с таинството Евхаристия същият апостол казва: "Колчем ядете тоя хляб, и пиете тая чаша, ще възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (1Кор. 11:26). Тези думи показват, че тялото и кръвта Христови възвестяват, че на земята е бил въплътения Син Божи, Който умрял на кръста за греховете на хората. Промененият живот на ранните християни

е едно от най-красноречивите доказателство в подкрепа на Възкресението. Кое ги е карало да проповядват навсякъде за Възкръсналия Христос? Ако са имали видима полза от това - обществен престиж, богатство, спокойствие, тогава логично бихме си обяснили действията им. Но вместо това християните са били разпъвани на кръст, хвърляни на дивите зверове по арените, пържени в масло, набивани на кол и пр. Въпреки всичко това, християнската проповед се разраствала и печелела все повече привърженици. Заявената от последователите на Христа любов към ближния и непротивене на злото със зло правели дълбоко впечатление. Мъченията и масовите екзекуции укрепвали вярата на християните, което карало противниците им сериозно да се замислят върху морално-етичните ценности на тяхното вероизповедание и да стават последователи на християните. Преобразяването на Христовите ученици в храбри ентусиасти, които посрещат мъченичеството без страх или колебание не би могло да бъде обяснено по друг начин освен чрез Възкресението. Петър, който се отрича три пъти от Христа попада в затвора поради това, че започва да проповядва Възкръсналия Христос и завършва живота си разпънат на кръст с главата надолу. Всред враждебни противници апостолите остават непоклитими в увереността си във Възкресението. Обръщането и последвалото служение на св. ап. Павел е едно от най-драматичните преображения в цялата Свещена история. Ревнителят на иудейския закон с цялото си сърце приел Възкръсналия Христос, Когото гонел, за да стане най-активният проповедник на Неговото учение сред езичниците и един от стълбовете на Неговата Църква.

Мариета Иванова

Препечатано от в. "Духовен дом"

Този велик Христов мъченик живял и пострадал по времето на римския император Диоклетиан Речник (284-305г.) в малоазиатската област Кападокия. Баща му също умрял за Христовото име, след това майка му се преселила в Палестина, където била родена. Младият Георги – красив, снажен и мъжествен – постъпил на служба във войската. Началниците скоро забелязали добрите му качества и на 20-годишна възраст получил военен чин трибун. За показаните от него доблест и храброст сам император Диоклетиан го удостоил с още по-висок чин. По това време той не знаел каква вяра изповядва младият военачалник Георги. Бил съвсем млад, когато починала майка му, и той останал наследник на голямо богатство.

По това време император Диоклетиан издал строги закони срещу християните. Той заповядал да се изгарят книгите им, да бъдат разрушени храмовете им, а самите те да бъдат предавани на мъчение. Като узнал това, Георги започнал да се готви за смъртта. Раздал на приятели парите и

скъпоценностите, които имал у себе си, а за имуществото си наредил: робите да бъдат освободени, а имотът да бъде раздаден на бедните, така той уредил всичките си житейски работи. След като публично осъжда покланянето на идолите: „Вие се заблуждавате, защото вашите идоли не са богове. Иисус Христос е истинският Бог. Или познайте истината и се научете на благочестие, или пък престанете да смущавате със своето безумие тези, които са я познали“; и изявява своята вяра: „Аз съм раб на Христа, моя Бог; с надежда в Него аз дойдох доброволно тук пред вас, за да свидетелствам за истината“; за него следват многобройни смъртоносни мъчения. Три пъти оживява. Също по молитвата на светеца Господ възкресил мъртвец. Когато той се намирал в тъмницата, мнозина от повярвалите в Христа подкупвали за много злато тъмничните стражари и идвали често при него, за да ги наставлява към пътя на спасението, а които били болни, изцерявал с призоваване над тях на Христовото име. Той не преставал да изучава езичниците, че не с магическа сила и не с човешки хитрини запазва живота си, а Господ го пази и му дава сили. Най-много се чудел императорът на това, че въпреки всички страдания, лицето на мъченика оставало спокойно и бодро. Удивен от това, императорът го запитал: - Кажи ни, докога ще ни смайваш с твоите дела, и какво е учението на твоя Христос, и ние спокойно ще те изслушаме. - Христос – отговорил мъченикът - предвиждайки вашата злоба, ни е научил да не се боим от ония, които убиват тялото, но не могат да погубят душата. На тия, които изпълняват Неговите заповеди, Той дава голяма благодат и е обещал да им даде и сила да извършат дела, каквито Той сам върши.

—efo—